

Carrer Nou del Teatre, 16 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

GODLAND

Vanskabte Land
Dinamarca, 2022

Direcció: Hlynur Palmason

Guió: Hlynur Palmason

Intèrprets: Ingvar Eggert Sigurdsson,
Elliott Crosset Hove, Vic Carmen Sonne,
Jacob Lohmann

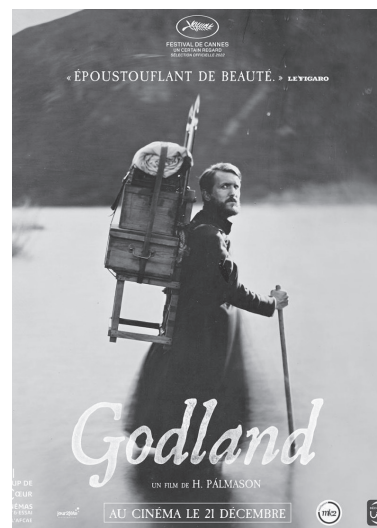
Durada: 143 min

Gènere: drama

Idioma: islandès

Subtítols: castellà

Data d'estrena: 11/08/2023

Allò terriblement bell que ens sobrepassa

Després de la seva òpera prima *Winter Brothers* (2017), centrada en dos germans treballen durament en una mina en ple hivern, Hlynur Palmason va començar a ser considerat com un nou valor del cinema europeu amb *Un blanc, un blanc dia* (2019), que aborda el dolor per la pèrdua que, amb la mort de l'esposa a causa d'un accident, pateix un home gran fins que, a partir d'un moment, s'obsessiona amb la sospita de la infidelitat de la difunta. En un clima hivernal excel·lentment fotografiat, com al seu primer film, Palmason hi demostra una sensibilitat per l'enquadrament precís i significatiu. Tanmateix, sembla indiscutible que el director islandès (establert a Dinamarca, on va estudiar cinema i, ho fan suposar els seus films, ha après del seu llegat cinematogràfic) ha fet un salt immens amb *Godland*, potser l'obra més fascinant presentada l'any passat a la secció *Un certain regard* del festival de Canes (sense rebre-hi, de manera incomprensible, cap recompensa) i tot just estrenada ara entre nosaltres.

Com s'anuncia en els títols de crèdit inicials, el punt de partida de *Godland* són les considerades primeres fotografies realitzades (o, en tot cas, conservades) a les costes d'Islàndia. Aquestes fotografies han inspirat el format quadrat 1:33 de la pel·lícula, amb la seva ambientació temporal a finals del segle XIX, i el relat, protagonitzat per un pastor protestant danès enviat a un lloc d'Islàndia per seguir-hi la construcció d'una església: cal tenir present que l'illa aleshores encara era una colònia danesa. Per arribar-hi fa, junt amb altres, un llarg viatge ple de dificultats. Possiblement un viatge inútil (es diu que podria haver-se fet en vaixell) que posa en qüestió la seva èpica. En canvi, procura una exaltació estètica, d'acord amb l'aposta que fa la pel·lícula: en la seva

primera part, transcorre en paisatges filmats tan prodigiosament que fan visible el sublim (allò terriblement bell que ens sobrepassa) com potser fa temps que el cinema no ho feia. Aquest viatge pot fer pensar en les fatigoses travessies de tants de westerns. De la mateixa manera que, un cop s'arriba a la destinació, la construcció de l'església pot fer recordar aquells films de l'Oest de John Ford (d'una manera particular, havent-hi fins i tot un ball, amb *My Darling Clementine*) en què es vol crear una comunitat. Tanmateix, com en els relats de l'Oest nord-americà i potser en qualsevol altra circumstància real o fictícia, la comunitat és fràgil. Això mentre que el colonialisme, disfressat com a civilització, imposa una violència: la tensió entre els islandesos i els danesos es fa palpable. A la vegada, el pastor experimenta una crisi, que no és aliena al conflicte entre els seus deures espirituals i la pulsio del desig, que sent per una noia, el pare del qual s'oposa a la relació. La intolerància (la religiosa i la patriarcal, tan lligades) entra en joc i du a la tragèdia. Amb la intolerància, tampoc no és estrany pensar en Dreyer, encara més a través dels interiors, que, sense deixar de fer-se visible la relació absorbent entre els humans i la naturalesa, van fent-se presents després dels exteriors absoluts durant el viatge. Tot allò que ens fa remetre a altres imatges hi és, però, sense mimetismes en aquesta pel·lícula, magníficament interpretada, que és poderosa per ella mateixa per la bellesa immensa de les pròpies imatges, on també s'hi sent el silenci de déu.

Imma Merino Serrat
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona